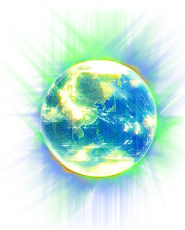
Движението Цайтгайст

www.bgzeitgeist.com www.zgeist.net
www.thezeitgeistmovement.com
www.thevenusproject.com

Бюлетин # 01
1 юли 2010

Ако желаете да изпратите статия, пишете на:
newsletter@thezeitgeistmovement.com

Къде сме сега?

Приветстваме първото официално издание на бюлетина на Движението Цайтгайст. Бих искал да отделя внимание на кратката историята на развитието на Движението, откакто е създадено в края на 2008 г.

Както повечето читатели на този документ вече знаят, Движението Цайтгайст се застъпва за устойчивост и поначало е вдъхновено и изградено върху социалните идеи на Жак Фреско от Проекта „Венера“. Не е в обсега на тази статия да се изложи голямата и доста сложна теория на Движението. Въпреки това бих искал тук да направя основен преглед. Моля, посетете нашия уебсайт и прегледайте свободните ни материали, ако нещо подолу ви е непонятно.

Движението Цайтгайст се стреми да направи преход към нова социална система, наречена „ресурсно базирана икономика“. Според нея общественото устройство трябва да се базира върху управлението и съхранението на ресурсите като начална точка за всички земни решения. Също така, искаме да видим науката и технологиите да се използват свободно за доброто на обществото, включително и научната преориентация на труда, производството, разпространението и индустрията като цяло. Това може да се постигне чрез системен подход към световното технологично управление. „Политиката“, каквато я познаваме днес, се счита за остаряла според възгледите на Движението, защото е институционален страничен ефект от древни хорски отношения, които предхождат появяването на съвременните научни разбирания. Политиката поначало предпочита „мненията“ пред „фактите“. С други думи, правителството днес действа според интересите си, а не според обективно научно разсъждение. Това се дължи най-вече на природата на паричната система и на начина, по който се е развила от най-ранната си концепция.

Движението Цайтгайст вижда паричната система и конкуренцията на свободния пазар като фундаментални причини за повечето от обществените проблеми днес, включително войните, бедността, престъпността, разстройството на личността, замърсяването и насилието. Паричната/Пазарната система е изиграла исторически важна еволюционна роля, но нашата организация вече не вижда смисъл в тези древни, доказуемо неустойчиви традиции. Реалността на пазарната система лежи, отчасти, върху два фундаментални дефекта. (1) Допускането за неограниченост на ресурсите и оттук – система, задвижвана от прахосническа консумация вместо от стремеж за съхранение, и (2) идеята, че наемането на работа (труд срещу заплащане) на всеки човек е емпирична възможност, когато експоненциалното развитие на технологиите систематично измества човешкия труд чрез механизация, захранвана от нуждата на работодателите да намалят базисните си цени, за да останат конкурентноспособни на пазара. За повече подробности около този проблем, моля, прочетете статията „Проблемът с печалбата“ от бюлетина. В крайна сметка не само, че сегашната икономическа/производствена/разпределителна система създава вродени ограничения на възможността ни да създадем „изобилие“ за всички хора, но и ни влече надолу към обществен банкрут, предвещавайки поредица от кризи, които вероятно са неизбежни, ако сегашният модел не се промени.

Към края на юни 2010 г. сайтът на Движението Цайтгайст е бил преглеждан от десетки милиони хора. Имаме над 412'000 абонирани за поща членове от почти всички държави, с над 43'500 потребители на форума на глобалния сайт. Също така имаме 46 официални международни клона и над 200 подклона по целия свят. Предишните ни две ежегодни Z-Day събития, които отбелязваме в средата на месец март, разпродадоха зали по целия свят, като по-скорошното събитие се отбеляза на над 330 места в 70 държави (виж zday2010.org). Получихме международно признание както от независимите, така и от големите медии, включително „Ню Йорк Таймс“ в САЩ.

Излишно е да казвам, че напредваме много добре. Съвсем наскоро стартирахме естетически проект, който представя социалнобудни материали на общността, наречен Zeitgeist Media Project (zeitgeistmediaproject.com). Също така имаме много други проекти в разработка, всичките целящи да разгласят идеите за тази нова социална идея. Трябва да се знае, че все още сме в подготвителните фази на Движението и разгласяването на идеите е най-важната стъпка. След като постигнем тази цел, ще започнат да се осъществяват физически проекти и ще бъдат предприети по-значителни действия.

Чувстваме, че сегашните проблеми със замърсяването, безработицата, изчерпването на ресурси, престъпността, бедността, войните и общата социална нестабилност ще продължат и ще нараснат, с оглед на природата на системата и поддържаните от нея тенденции. Движението искрено се надява, че можем да започнем отдалечаване от сегашния модел преди да е станало твърде късно, и това е централната задача. Първата стъпка, следователно, е масово глобално знание за алтернативата. Надяваме се, че ще се присъедините към нас, ако още не сте го направили.

Питър Джоузеф

Икономика

Фактите са, че всеки един акт на спечелване на пари е базиран на форма на нечестност, но просто тази нечестност бива наричана „съревнование“. В света на маркетинга всичко се движи от „преимуществото“. „Конкурентното предимство“ не е нищо повече от пасивна извратеност, където състезаващите се компании търсят „надхвърляне на постиженията“ на другите по всеки възможен начин с цел увеличаване на пазарния си дял. Самото търсене на отличително превъзходство трябва да бъде включено към злоупотребите спрямо друг човек или група. ***(Цялата статия е на стр. 4)***

Технологичен кът

Всички работим заедно, съсед след съсед, общество след общество. Тези с по-големи възможности определено трябва да ги използват, но не позволявайте да ви отклоним от най-важния аспект на всяко движение... вашето общество е част от света, излезте и започвайте да говорите! ***(Цялата статия е на стр. 3)***

Още в този брой...

Научният метод наяве!

От: Карън Е. Сирагуса

Не вярвах, че наистина някога ще ми се случи! Знам, че звучи клиширано, но... наистина... не вярвах! Вече бях стигнала до извода, че нивото на престъпността се преувеличава от масовите медии... но шансът реши да ме навести. Обикновено напомняне за природата на живота като цяло и за това, че рано или късно ще преживеете нещо толкова различно от нормалните ви очаквания за този свят, че няма да можете да направите нищо друго, освен да се отдръпнете и да наблюдавате как то ви влияе.

Денят ми всъщност започна особено добре, когато вчера излязох навън в един от първите истински пролетни дни в Хюстън, Тексас. Тук въздухът е отличителен, когато става истинската смяна на сезоните, и по-електричната природа на новия живот става по-доловима.

Отидох до колата си, отключих я, влязох и докато хвърлях дамската си чанта на седалката, забелязах нещо правоъгълно на пода. Тъй като не ми се беше случвало преди такова нещо да попадне там, умът ми не успя да даде определение. Седях си там объркана и видях, че средното табло също изглежда странно. Отначало не ми прищракна... Всъщност съзнателно наблюдавах няколкото секунди на времево забавяне. В 100% от случаите досега, когато влизах в колата си, наблюдавах един и същ интериор. Сега си имах работа с ново изключение от правилото, създадено от ума ми, което гласеше „всеки път, когато влизам в колата, виждам една и съща обстановка“. Пред очите ми да има различна обстановка си беше голям урок.

Измеримото времево забавяне, което изпитах, се появи, защото наблюдението ми не доведе веднага до извод, поради което синапсите в мозъка ми претърсваха информацията и направиха нова връзка, която доведе до изцяло ново определение. Изводът ми, след като буквално не разпознах това, което виждах, беше: „Виж ти, средната духалка на таблото е изтръгната и радиото е с един инч по-напред от нормалното... Сигурно някой се е опитал да го изскубне!“. Някой се е опитал да ми свие радиото. „Опитал“ е ключовата дума тук, защото очевидно беше вечерта на аматьора в Аполо.

През последните няколко години се научих да не се паникьосвам, отчасти благодарение на „Пътеводител на галактическия стопаджия“, много медитативна практика и самомнителност, така че бях способна да наблюдавам събитието отстрани, вместо веднага да се шокирам. Наученото от това преживяване беше пленително за мен и съответно даде повод за тази статия за изследването на света на науката като методология, която хората поначало използват, за да изучават света около себе си и мястото си в него. Да, тази методология наистина е самооформяща се, както ще се убедите.

Накратко, всеки си служи с научния метод всеки ден, през цялото време. Това е просто процесът, при който приемаме данни от околната среда чрез петте си сетива, създаваме масиви от данни в мозъците си и използваме каквито умения за критично мислене научим от другите хора, за да обработим и свържем тези данни... и, разбира се, за да правим заключения. Така че всеки човек е учен! Да, дори и тези от вас, които са прекалено готини за училище. Повечето хора не минават съзнателно през стъпките на научния метод, когато взимат решения. Въпреки това методът е просто описание на този процес, който протича естествено и, след определен момент от развитието през детството – мигновено. Най-просто казано, заобикалящата ви среда ви оформя, като предоставя данните, на които сте изложени, и – много е важно да се отбележи – процесите, чрез които взимате решения, базирайки се на събраната информация. Тези начини на взимане на решения също се научават и чрез взаимодействието и наблюдението на чуждите начини.

Стараем се да надминем хората около нас, докато се учим; усвояваме техните процеси. Може да видите това, когато две деца си играят заедно. Най-вероятно ще играят роли, имитиращи възрастните в живота им. Едното ще се престори, че пуши цигара като майка си, а другото ще говори като баща си. Преподавателката ни по политически науки в колежа веднъж ни изнесе урок по логическо мислене. Разказа ни няколко истории как майка ѝ се опитвала да я предпази от нараняване, като ѝ казвала неща като „Не пипай фасунгата, защото ще изскочат плъхове и ще ти изядат очите!“. Разбира се, едва ли някой е преживял това, но в опита си да контролира поведението на преподавателката ми като дете, майка ѝ несъзнателно ѝ дала урок по логика. Преподавателката ни сподели как ѝ отнело години, за да разбере как да мисли рационално и да се научи как да реагира в дадени ситуации, без да изпада в унизителен страх от нерационалното или неизвестното. Тя завърши така: „Моля, учете децата си на логика, казвайте им истината, защото ако само се опитвате да ги предпазите, ще им причините нещастие“. Никога няма да забравя тази реч.

Друго вярно становище е, че ако не знаем как и защо хората другаде правят нещата различно, наборът ни от данни е някак си ограничен и затова нямаме възможност да пуснем тази нова информация да стане част от процеса ни на взимане на решения. Невежеството не е в наша полза в свят, където с бързо темпо става все по-очевидно, че Земята наистина е взаимосвързана на много нива, екологично и не само.

Когато представих тези идеи на Z-DAY 2010, един член от публиката заяви с учудено изражение: „Интересен начин да се погледне на нещата, никога не бях се замислял“. Наистина, мога да кажа с известна увереност, че нито един човек не прекарва всеки един момент от деня си, съзнателно използвайки научния метод. Представете си какво би било иначе! „Сега, след като формулирах хипотезата „Нуждая се от четвърт литър вода, за да задоволя биологичното си състояние“, за да отговоря на въпроса „Защо съм жаден?“, имайки предвид, че изследването ми по темата създава големи източници на данни, тъй като вече са проведени проучвания за водата като ключов елемент за функционирането на биологичните организми. Затова ще проведа експеримента на изпиване на четвърт литър вода и ще записвам резултата от опита през две минути, за да определя дали наистина жаждата ми ще намалее, както бе предположено...“

Както сами виждате, съзнателното използване на този процес във всеки един момент не е най-ефективният начин за прилагане на метода. От тук идва и самооформящият се характер на самия метод. Всеки път, когато изпиете чаша вода и жаждата ви утолее, подсилвате този извод, без повече да се налага съзнателно да мислите за него. Уха – нали?!

Самите стъпки са наистина прости. Първата стъпка е „Задай въпрос“. Дам, готово. Не е ли това, което правим като хора и без това? Втората стъпка е „Набави съответните изследвания“. Добре, тази е големичката стъпка, що се отнася до мен – тази, която убягва. Доста често хората пропускат или претупват тази стъпка, дори и в общности, където научният метод е известен и почитан. Внимание, его: не знаете всичко, само защото сте присъствали на няколко урока! Третата стъпка е „Състави хипотеза“. Достатъчно лесно е, защото вече сте изследвали проблема и би трябвало да имате доста идеи за това как да отговорите на въпроса. Изберете тази, която най-добре е подкрепена с изследвания. Четвъртата стъпка е „Тествай хипотезата си, като проведеш експеримент“. Ехо! Как иначе ще разбереш дали предложеният отговор е верен, ако никога не го тестваш? И колкото по-близо е опитът до реалните условия, толкова по-добре. Експериментите не се провеждат само в лаборатории – това всъщност е изключение. Пета стъпка – „Анализирай данните и направи извод(и)“. Добре, провели сте опита си. Уликите сочат ли, че сте прав, или сочат, че грешите? И накрая, шестата стъпка е „Съобщете резултата“. Кажете на другите хора, дори ако сте доказали, че отговорът ви е грешен. Дайте шанс и на другите да тестват теорията ви.

Всички опити са важни, защото или изключват, или оставят възможни отговори на въпросите ни! Самият Томас Едисън е казал: „Не съм се провалил. Открих 10'000 начина, които не работят“. Как би могъл да бъде такъв плодовит изобретател, ако не е изключил толкова много алтернативи и не се е поучил от провалените експерименти? Ето как научният метод наистина работи.

Добре, вече знаете метода! Обаче как да разберем колко верен или истински е изводът, веднъж като сме го направили? Как да сме сигурни, че сме анализирали данните, използвайки най-добрите статистики и методи? Как да сме сигурни, че не сме започнали експеримента с предубеждение, което да е изкривило резултатите още от началото? Има ли по-добър начин да тестваме хипотезата? Как можем да се доверим на предишни открития от изследователски доклади и на по-ранните данни? Това са въпроси, с които учените се занимават всеки ден и са също толкова важни, когато използваме научния метод във всекидневието си.

Да, наистина имам предвид важни! Тези въпроси могат да хвърлят светлина върху заключенията, възприети в общата култура и в основните идеологии, но които не засягаме достатъчно често. Те са основният проблем, тъй като методът е толкова добър, колкото е добро приложението му. Неверните или ограничени данни означават неверни или ограничени изводи. Толкова просто е. Ако си мислите, че небето е синьо, защото баща ви ви е казал, че то е огромно огледало,

отразяващо синия океан, и никога не сте чували или опитвали да намерите опровергаваща това информация – това ще бъде вашият извод. Много е поетично, хубав разказ е, но дали е вярно?

Затова трябва да проверяваме резултатите си отново и отново. Задавайте различни въпроси към резултатите и ги проверявайте от различен ъгъл. Трябва да сме сигурни, че това, което знаем, е надеждно. И когато се използва, научният метод ни води в посоката на по-голяма и по-голяма сигурност. И това ако не е готино!

За да завърша, просто ще кажа, че със сигурност съм доволна, че имах още една случка, която разклати представите ми малко. След като върнах решетката от духалката на мястото ѝ, открих, че радиото все още работи! Така че лично за мен не са нанесени истински щети. Сега вече се наслаждавам на тези необичайни случки, защото научавам толкова много и те ми позволяват да разширявам погледа си все повече. Да обхващам колкото се може по-широк спектър на разбиране винаги е било една от основните ми цели в живота и се надявам, че съм окуражила това и у вас. Опитвайте живота... и знайте, че колкото повече го правите, толкова повече разнообразни данни събирате. И колкото повече знаете за обработването на тази информация, толкова по-добре ще бъдем всички на тази споделена планета.

Технологичен кът

Аерокосмическата перспектива

От: Дъглас Малет

Като системен инженер, работещ в космическата индустрия и по-точно в Програмата за космически совалки на САЩ, аз имам уникална гледна точка към Проекта „Венера“. Реших да ви се представя в тази своя първа статия, за да знаете занапред що за човек пише тези редове. Ще ви давам информация и за един мой самостоятелен технически проект, от който е възможно да се заинтересувате.

В общи линии, аз съм маниак на теми, свързани с технологиите, Космоса, астрофизиката. Официалното ми образование е върху аерокосмическите инженерни технологии и скоро ще се целя към висша научна степен или по астрофизика, или по системно инженерство, в зависимост от положението ми след закриването на Програмата за космически совалки.

Наскоро публикувах една книга за жизненоважното значение на космическите изследвания за човечеството. Казва се „Повратна точка“ (на англ. „Turning Point“) и тя ми осигурява паричните средства за пътуванията и публичните ми изказвания по темата (и Проекта „Венера“, когато е възможно). Ако се интересувате, книгата ми може да се изпраща до различни държави и може да се закупи от тук:

`http://www.lulu.com/product/paperback/turning-point/5492504`

Излъчвали са ме по WebTV (Fox News) и по множество стандартни и интернет радиопредавания. Изнасял съм речи по темата пред различни групи. Поддържам и един блог, където разглеждам идеята за космическите изследвания, както и актуални и значими новинарски статии за Космоса. Там размишлявам и как Проектът „Венера“ може да допринесе за благоприятното развитие не само на живота на Земята, но и на пътешествията ни отвъд нея. Адресът на блога е този:

`http://thespaceadvocate.blogspot.com`

Някои от вас може да са запознати с филма ми „Пробуждане“ (на англ. „Awakening“). Ако не сте, можете да го откриете в Ютуб канала ми:

`http://www.youtube.com/user/TZMSocialEvolution?feature=mhw5`

Направил съм и още няколко видеота като „Население за убеждаване“ (на англ. „Population to Convince“) и лекцията ми пред Хюстънската хуманистка група. „Нашата техническа действителност“ (на англ. „Our Technical Reality“) е насочен предимно към излагането на научно-техническото становище.

Както виждате, аз силно се интересувам от развитието на Проекта „Венера“. Научно-техническият ми опит допринася за добавянето на нови научни данни и факти към общата картина и като прибавим способността ми да се изказвам публично, се надявам, че ще успея да разпространя идеите на Проекта „Венера“ до повече хора. Въпреки че много от членовете на Движението (в това число и аз) използват като движеща сила емоциите и желанието, това невинаги успява да убеди хората в необходимостта от Проекта. Затова се надявам, че с помощта на техническото си минало ще успея да покажа, че тази нова посока е възможна, реална и жизненоважна.

Страстта ми към Космоса и това, което той може да даде на човечеството, ме карат да приемам Проекта „Венера“ по този начин, защото според мен ресурсно базираната икономика е способна да ни превърне от хора, движещи се само по ръба на атмосферата, в една напреднала космическа цивилизация, в която ползите засягат директно населението на прекрасната ни синя планета. Идеите на Проекта „Венера“ не биха били възможни, ако не беше технологичният напредък, свързан директно или индиректно с космическите изследвания, направени от хора или роботи. Предизвикателствата на Космоса ни предоставят възможността да мислим иновативно и относно цели отвъд Земята. Много от тези предизвикателства не могат да бъдат пресъздадени на Земята и именно те вдъхновяват усъвършенстването на новите технологии като тези за рециклиране и повторно използване на материали, за разлика от което и да е нелепо твърдение, че печалбата и парите са истинските мотиватори.

Например една от най-обсъжданите теми е тази за устойчивостта – не само на енергийните ни системи, но и на произвежданите продукти. Планираното излизане от употреба или поне честосрещаният възглед, че продуктите трябва да се създават от нискокачествени и евтини материали в името на печалбата, трябва да бъдат спрени. В противен случай природните ресурси ще бъдат напълно заличени след няколко поколения, в резултат на което човечеството ще страда. Но нека ви насоча вниманието към един проект, върху който лично аз работя – автоматизирана хидропонична ферма.

Това е една доста проста идея, напълно постижима във всяко отношение. Но за нещастие не се работи по нея. Нестопанските дарителски организации не трябва да събират пари за храна и по този начин да тъпчат джобовете на хранително-вкусовата промишленост, а да създават системи за устойчиво производство на храна за разорените хора. Така никога повече няма да ни тревожи липсата на храна за тях! За жалост, не точно това желае сегашната система, но ние го желаем и затова трябва да се опитваме да работим върху този проблем на глобално ниво. „Световният глад преодолян благодарение на Проекта „Венера“. Харесва ми как звучи, но не от егоизъм, а защото това е правилното нещо, което трябва да се направи. Защо тогава ние да не сме тези, които ще го направят? А какво ще представлява тази система?

1. Съоръжение, захранвано от слънцето и вятъра, с големи батерийни системи; такива, че никое от климатичните условия през годината да не намалява енергийното ниво под допустимите работни условия.

2. Херметически затворена сграда, с атмосферно налягане и концентрации на азот и кислород като през Палеозойската ера, когато растенията са се развивали, както никога преди. Нужно е да се минава през „почистваща стая“ преди да се влезе в помещението за отглеждане на растения, както и да се носи специален костюм, подобен на тези, които се използват в почистващите стаи за сателити и космически устройства.

3. Да се използва градинарската система „Омега“, която проучих и стигнах до заключението, че е най-добрата за тази цел и заема най-малка площ. Тя доставя най-добрата реколта, без да използва нито капчица от „променящите растенията“ химикали и пестициди. Малко е трудно да се намерят вредители в херметически затворена сграда.

4. Роботизирани ръце за засяване и бране на реколтата, разположени на стратегически позиции в помещението.

5. Система за доставки: Общо взето представлява система от вагони, които доставят храната в близка сграда, където хората я вземат директно от вагоните. След няколко дни невзетата храна се преобразува в тор, който може да се използва в открити ферми. Нищо не се губи.

6. Външни монитори, показващи вътрешността на сградата, понеже тя няма да има прозорци. Камерите могат да показват случващото се вътре. Така се задоволява любопитството и се информира обществото за процеса на производство. Ще има и монитори, които показват смяната на реколтите, коя следва и кога.

7. Във всяко помещение ще се отглеждат 12 от най-здравословните и популярни зеленчуци, които ще са достатъчни за изхранването на 1'000 души на реколта. След дълги изследвания има значително съгласие кои да бъдат тези растения: спанак, грах, червена маруля, чесън, лук, моркови, броколи, брюкселско зеле, карфиол, домати, червен пипер и зелен пипер.

В момента проучвам разходите и системите. Също така проектирам неофициалните чертежи на сградата с CAD програма за инженери. Всичката информация ще се предостави свободно на всички клонове на Движението. Може да имате различни фирми и цени за

материалите и да се нуждаете от различен проект поради това, но докладът ми ще ви даде добра отправна точка.

Не съм всезнайко, но правя големи проучвания в различни научни области (включително и социални науки), Космоса и технологиите (приложими технологии, не компютърни игри или екстри за телефони). Стремя се да доставя това знание на Движението и Проекта. Помнете, че не се налага лично вие да убеждавате света. Всички работим заедно, съсед след съсед, общество след общество. Тези с по-големи възможности определено трябва да ги използват, но не позволявайте да ви отклоним от най-важния аспект на всяко движение... вашето общество е част от света – излезте и започвайте да говорите!

Икономика

Ресурсно базирана икономика

От: Стюарт Добсън

Ресурсно базирана икономика – идеята на Жак Фреско за система, където всички стоки и услуги са достъпни без пари, кредити, размяна или коя да е друга форма на дълг или слугуване – е идея, която разбива парадигмите. Тя насочва вниманието към устройството на обществото на фундаментално ниво, причинявайки дълбоки вълнения, обхващащи цялото общество. За мнозина премахването на извратеността на паричната система е логична стъпка, която ще изкара наяве най-съкровените ни мечти и надежди, разкривайки един красив идеален свят. И все пак, голяма част от визията за ресурсно базирана икономика е в бъдещето. Очевидно ще отнеме известно време, за да се разпространят следствията от прилагането на този нов обществен механизъм. Но съществените аспекти зад тези мисловни процеси са доста свързани с настоящето. Идеята за ресурсно базирана икономика лежи върху логиката и се основава на реалността. Достига се до най-простото и ефективно решение на даден проблем, взирайки се в същината му. Това е някаква футуристична цел. Това е просто начин да се гледа на проблемите от реалистичен ъгъл. Ресурсно базираната икономика е просто екстраполация на решенията, до които се достига, като се мисли по този начин. Всички можем да направим това, днес. Използвайки научния метод и съобразявайки се с природата, можем да разработим решения, които са ефективни и смислени. Работенето с реалността е много по-просто и по-ефективно, отколкото работенето в ограниченията на една илюзия като тази за символичните ресурси или погрешно поддържаната оскъдност. Работейки с реалността, достигаме до много и невероятни заключения.

Проектите на Жак Фреско са резултат от гледането на проблемите отвъд порочността на паричната система, която вманиачава печалбарството, потиска ефективността, манипулира хората и пренебрегва околната среда. Новият начин на мислене естествено ще доведе до ефективност, простота и разумност, които пък ще доведат до други ползи като иновации, добронамереност и мир.

Виждате ли, ресурсно базираната икономика не е такова далечно и футуристично понятие. Това е фундаментално пренасочване на вниманието ни, от което ще има дълбоки ползи. Невероятните снимки и видеоматериали на технологичните чудеса на Проекта „Венера" и мечтата за свят без морална извратеност и страдание са това, което Проектът може да бъде.

Независимо от това, можем индивидуално да постигнем идеалите на ресурсно базираната икономика и днес, без да се чудим как да постигнем чудния свят, който Жак вече ни е обрисувал. Всичко, което трябва да направим, е да се превърнем в разпространение на рационалността – да сътворяваме простота, ефективност и добрина.

Проблемът с печалбата

От: Питър Джоузеф

В наши дни има голяма доза обвинения от страна на обществото за финансови „злоупотреби". Токсични деривати, бонуси на директори на компании, пирамидални схеми на Мадоф, измами на „Голдман Сакс" и т.н. Тези почти постоянни явления традиционно биват считани за „аномалии" в сегашния ред, появявайки се на първите страници на вестниците, все едно трябва да бъдем изненадани от случването им. Това, което не виждате по заглавните страници на вестниците във връзка с такива „порочни практики", са такива действия, които са, общо взето, също толкова порочни, но са били приети като „нормални" под маската на „пазарна стратегия" и на „конкурентната природа" на пазара. Тези действия включват различни форми на нечестност – от умишленото намаляване на ефективността на даден продукт с цел понижение на неговата „базисна цена" до тенденцията на всяка компания да се самосъхранява, независимо от социалната ѝ функция или от настъпването на нововъведения, които могат да възпрепятстват печелившите ѝ дейности.

Важно е да се посочи, че мотивациите и следователно действията на всеки човек в дадено общество могат единствено да бъдат последица от влиянието на това общество. Кражбата например не е „генетична" черта. Тя е продукт на културата. Човешката мотивация е сложно нещо и ученето за човешкото поведение трябва да бъде централна задача на криминологията, с всички важни атрибути на социалната система разглеждани като възможна причина за него. Не е откритие на психологията и следователно – на социологията, че ако дадено действие няма да бъде възнаградено, то ще има малка мотивация това действие да бъде извършено. По същия начин, ако лична изгода или възнаграждение могат да бъдат получени от извършването на това, което обществото дори осъжда като „нелегално действие", то това разграничение не променя нищо, ако в даден човек има достатъчно ниво на отчаяност, за да извърши действието – в каквото и да се състои то.

Исторически погледнато, обществото по принцип приема, че дадени действия са „морални", а други не са. Лъжата например е считана за нещо „неморално" както от религиозните, така и от правните общоустановени принципи. Но какво точно заклеймяват те? Кое ниво на лъжене е „истинско"? Фактите са, че всеки един акт на спечелване на пари е базиран на форма на нечестност, но просто тази нечестност бива наричана „съревнование". В света на маркетинга всичко се движи от „преимуществото". „Конкурентното предимство" не е нищо повече от пасивна извратеност, където състезаващите се компании търсят „надхвърляне на постиженията" на другите по всеки възможен начин с цел увеличаване на пазарния си дял. Самото търсене на отличително превъзходство трябва да бъде включено към злоупотребите спрямо друг човек или група. Независимо от това нашата социална система избира да покрие горното схващане и вместо това налага наказателни противодействия за това, което системата определя като „обществено неприемливо поведение" (престъпление), докато в същото време игнорира първопричините за повечето от така наречените „криминални" действия и едновременно с това си затваря очите за „приетите" форми на нечестност.

Между другото, решението на проблема с „неприемливото" човешко поведение може да дойде само от промяна в социалната система. Няма такова нещо като „престъпник", тъй като всички сме продукти и следователно жертви на културата, в която сме родени.

Преди да започнем, има още едно нещо, което не без колебание бих искал да посоча. Критикуването на настоящия финансов ред и следователно – на проблема с печалбата, не означава автоматично, че авторът на такива текстове е „марксист" или „комунист". Да, това твърдение вероятно ще събуди смях у тези, които са свикнали да мислят критично, но за жалост се налага да го подчертая, тъй като можем да бъдем сигурни, че много хора, четящи тази статия, ще се опитат да намерят начин да я сведат до „марксистки глупости" – безсмислена капиталистическа фраза, която вече ми е дотегнала. Една от най-големите форми на наложено потискане идва от създаването на асоциации, които традиционно са определяни като „опровергани", „компрометирани" и т.н. Това е стара пропагандна тактика за правене на неудобни, неприятни и предизвикващи спорове асоциации, за да се отвлече критичната мисъл от определени теми „табу". Подобно на религия, паричната система и „теологията" на „свободния пазар" не прави изключение. Жреците на настоящия икономически модел идват

под формата на „парични икономисти“, работещи в сфера, която доказуемо е отделена от всякакъв тип естествена научна последователност относно това кое всъщност поддържа човешкия живот на тази планета. А това са естествените ресурси и научният метод. Единственият реален икономически модел, който може да съществува при която и да е цивилизация, трябва да бъде изключително базиран на управлението и съхранението на ресурсите. Пазарната система, която съществува в света в момента, е пълен провал в това отношение и дори работи в обратна посока – поддържайки експлоатацията, замърсяването и психологическите неврози.

Ето шест проблемни атрибута на пазарната система:

1) „Пораждаща порочни практики“ система на мотивация. Често се говори как състезателната природа на пазара създава мотивация у хората да бъдат активни и да подпомагат обществения прогрес. Това е отчасти вярно, но също така тази природа поражда и еднакво голямо, ако не и по-явно изразено количество порочност под формата на планирано остаряване, общи престъпления, войни, големи финансови измами, робска работа и много други проблеми. Над 90% от хората в затворите са там заради свързани с парите престъпления или безнасилствена употреба на наркотици. Огромната част от законите е свързана с парично-базираните престъпления. Също така, ако направите критичен преглед на историята и се вгледате в документираните биографии/светогледи на най-големите учени и изобретатели на нашето време като например Н. Тесла, А. Айнщайн, А. Бел, братята Райт и много други, ще откриете, че мотивацията им не е дошла от перспективата за парична печалба. Желанието за правене на пари не трябва се бърка с желанието да се създават общественополезни продукти.

В едно устойчиво общество мотивацията на хората би била движена от приносите към обществото, т.е. към тях самите – а не от някакво абстрактно „правене на пари“. Системата би била така устроена, че да съдейства директно за нуждите на населението по най-добрия начин. Да, това е онзи опасен феномен, за който слушаме толкова много, с образа на планетата Земя, потъваща в кръв, определян като „социалистически“. Пази боже обществото да бъде „проектирано“ така, че да облагодетелства хората, които живеят в него. В действителност мотивът за печалба и следователно цялата ни ориентирана към съревнование система са изцяло „антисоциални“. Те са извратени. Цялата идея на една обществена организация е да подпомага и да запази добруването на гражданите си. В днешното общество е точно обратното. На хората се казва, че трябва „да си изкарват прехраната“, което поддържа една форма на суеверие, че само някои хора имат „право на живот“, а други – не.

2) Нужда от постоянен растеж. Безкрайният икономически растеж е не само математически неустойчив, но е и пагубен за околната среда. Хората могат да обсъждат теоретичната същност на „капитализма“ и как той „би трябвало“ да функционира, но едно нещо е исторически ясно – той поддържа и изисква постоянен растеж и потребление. Цялата основа на пазарната система не е интелигентното управление на ресурсите на планетата ни, голямата част от които са изчерпаеми, а непрекъснатото им добиване и консумация с цел печалба и постигане на „икономически растеж“. За да се запазят работните места, хората трябва постоянно да купуват и консумират – независимо от състоянието на околната среда и често без оглед функцията на продукта и реалната нужда от него. Това е абсолютната противоположност на това, което би изисквала една устойчива практика – стратегическо запазване и ефективна употреба на ресурсите.

В едно устойчиво общество би имало „стационарна“ икономика. Това означава, че няма да има натиск за консумация, понеже трудът няма да е част от целия кръговрат. Трудно е за повечето хора днес да си представят свят, в който да не се налага да има нужда от „труд срещу доходи“. Но трябва да се отбележи, че постоянната нужда от труд е нищо повече от препятствие в съвременния свят, особено имайки предвид растящата ефективност на механизацията на труда в развитите страни.

3) Разделен и неефективен индустриален комплекс, който хаби огромни количества ресурси и енергия. Днес, с настъпващата глобализация, е станало по-печелившо да се внасят и изнасят труд и стоки през целия свят, вместо да се произвеждат на местно ниво. Внасяме банани от Еквадор в САЩ, бутилирана вода от Фуджи, Япония, а в същото време западните компании отиват в страните от Третия свят, за да експлоатират евтиния труд, и т.н. Процесът на добиване, създаване на компонентите, сглобяване и дистрибуция на дадена стока може да премине през много страни за създаването на един продукт – просто заради цената на труда и производството. Това е изключително неефективно и е оправдано само в една пазарна система с цел да се „спестят пари“.

В едно устойчиво общество фокусът ще пада върху максималната ефективност. Процесът на производство няма да е разпрръснат, а възможно най-централизиран и плавен, с минимално движение на отделните елементи на производството, което ще спестява огромни количества енергия и труд в сравнение с днешните методи. Храната ще се отглежда местно, когато е възможно (което почти винаги е с оглед на гъвкавостта на днешните технологии за закрито земеделие), а добиването, производството и дистрибуцията ще бъдат организирани така, че да се използва възможно най-малко труд/транспорт/пространство и да се произвеждат *възможно най-добрите продукти. (*Виж повече по-долу.) С други думи, системата е проектирана да бъде максимално ефективна и да има минимални излишъци.

4) Тенденция за създаване на „статукво“. Съвсем просто, установеният корпоративен и финансов ред има вградена тенденция да спира новите, социално положителни нововъведения да бъдат прилагани на практика, ако има опасност заради тях да загубят пазарен дял, печалба и следователно – сила. Важно е да се вземе предвид природата на една корпорация и вродената ѝ нужда за самосъхранение. Ако един човек основе компания, наеме служители, създаде пазар и започне да печели, това, което бива създадено, отчасти, е средство за оцеляване на група хора. Всеки човек в нея обикновено става зависим от тази организация за осигуряване на дохода си, така че се създава една естествена предпазваща тенденция, където всичко, което заплашва институцията, заплашва и благосъстоянието на индивида/групата. Това е основата на „състезателното“ мислене. Хората мислят за конкуренцията на свободния пазар като за битка между две или повече компании в дадена индустрия, но често пропускат другото ниво – конкуренцията с нововъведенията, които биха направили компаниите напълно излишни. Най-добрият начин това да се обясни по-добре е просто да разгледаме пример за такъв случай – например тайното споразумение между американското правителство и големите петролни компании за ограничаване разпространението на електрическите автомобили в САЩ. Този въпрос беше представен много добре в документалния филм „Кой уби електрическата кола?“ (на англ. „Who Killed the Electric Car?“). В крайна сметка нуждата да се запази един установен ред, за да може облагодетелстваните от него да запазят благосъстоянието си, води до вродена тенденция да се задушава прогресът. Една нова технология, която може да направи предишна такава излишна, ще бъде посрещната със съпротива, освен ако няма начин пазарната система да я усвои постепенно, позволявайки един преходен период за корпорациите (например поддържането на „хибридните“ коли в САЩ вместо напълно електрическите, които могат да съществуват в момента в изобилие). Има също така голямо количество свидетелства, че Комисията по контрол на храните и лекарствата (САЩ) е била въвлечена в тайни споразумения с фармацевтични компании, за да спре или ограничи наличността на напреднали лекарства,

които биха обезсмислили съществуващите и доходоносни такива.

В едно устойчиво общество няма да има какво да задържа развитието и прилагането на което и да е нещо, след като то бъде подробно тествано. В такова общество не може да има никакви „установени институции“. Новите методи ще бъдат веднага прилагани в обществото, без никакви парични институции, които да пречат на промяната поради самосъхраняващата си природа.

5) Вродена нужда стоките да отпадат от употреба, което веднага резултира в по-нискокачествени такива поради необходимостта да бъдеш „конкурентен“. Този малко познат атрибут на производството е още един пример за прахосничеството, което се създава в пазарната система. Положението е достатъчно лошо, задето множество компании взаимно си пресъздават продуктите в опит да направят собствените си вариации по-интересни с цел да бъдат консумирани. Но дори още по-прахоснически е фактът, че поради състезателната основа на системата е математически неизбежно всяка произведена стока да не бъде нискокачествена още от момента на производството си, което се дължи на нуждата да се намали базисната цена на продукцията и така производителят да остане „конкурентен“ на другите компании, които правят същото нещо поради същата причина. Старият мит за свободния пазар, където производителите „създават възможно най-добрите продукти на възможно най-ниски цени“, е просто ненужно пропиляване на реални възможности и същевременно е изключително подвеждащ. Невъзможно е за една компания да използва най-ефективните материали или процеси в производството на каквото и да е, тъй като това би било твърде скъпо, за да може да се поддържа конкурентна базисна цена. Те просто физически не могат да направят „стратегически най-доброто“ – математически невъзможно е. Ако го правеха, никой нямаше да го купува, тъй като продуктът би бил твърде скъп заради цената на висококачествените материали и методи. Запомнете: хората купуват това, което могат да си позволят. Всеки човек на тази

планета има някаква граница на това, което може да си позволи в паричната система, а това създава един кръговрат на постоянни отпадъци заради нискокачественото производство, целящо да посрещне нискокачественото търсене.

В едно устойчиво общество продуктите се създават, за да издържат, като осъвременяването на определени продукти ще бъде вградено директно в дизайна им и рециклирането ще бъде стратегически достъпно, което ще намали отпадъците. Ще забележите израза „стратегически най-добро“, използван по-горе. Това означава, че продуктите ще бъдат създавани по такъв начин, че да са съобразени със състоянието на земните ресурси, а изборът какво качество на материалите да се използва ще дойде от уравнение, което ще включва всички важни елементи: скорост на изчерпване, възможни негативни последици и т.н. С други думи, няма да използваме титаний за направата на всяка една кутия за компютър, само защото това е най-здравият материал за целта. Това би довело до изчерпване. Вместо това ще има скàла на качеството на материалите, която ще бъде съставена чрез анализ на – отново – важни атрибути като подобност на ресурсите, скорост на естествено излизане от употреба на даден продукт, статистическа употреба от обществото и т.н. Тези свойства и отношения могат да бъдат оценени чрез използването на програмиране, с възможно най-стратегическите и надеждни решения, получени в реално време.

6) Пазарната система, отчасти, се движи от оскъдността. Колкото по-малко има от едно нещо, толкова повече пари могат да се изкарат от него в краткосрочен план.

Това създава склонност за корпорациите да ограничават наличността и следователно да откажат създаването на изобилие от дадения продукт. Създаването на изобилие е просто против самата природа на това, което движи търсенето. Има документация за това, че в диамантените мини „Кимбърли“ в Африка са били изгаряни диаманти, за да се запази цената им висока. Диамантите са рядък ресурс, на който са нужни милиарди години, за да се създаде. Това е сериозен проблем. Светът, в който живеем, трябва да се основава върху интерес за създаване на изобилие за хората, заедно със стратегическо запазване и усъвършенствани методи, позволяващи това изобилие. Това е главната причина през 2010 г. вече да има повече от милиард гладуващи хора на тази планета. Този факт няма нищо общо с невъзможност да се произвежда храна и има всичко общо с вродената нужда да се създава и запазва оскъдността с цел краткосрочни печалби. Изобилието, ефективността и рационалното използване на ресурси, съвсем просто, са врагове на печалбата. Това се отнася и за качеството на продуктите. Идеята да се създаде нещо, което да може да издържи, да речем, сто години с малка нужда от поправка, е като анатема за пазарната система, понеже това би понижило нивото на консумация, което от своя страна ще забави растежа и ще доведе до системни последствия (като загуба на работни места и т.н.). Оскъдността като инструмент на пазарната система е пагубна поради тези причини, да не споменаваме, че тя дори не играе роля за запазването на ресурсите, което често се твърди. Предлагането и търсенето определят и постановяват, че колкото по-малко има от едно нещо, толкова повече ще се цени то (и съответно повишената цена ще ограничава консумацията, намалявайки възможността от изчерпване), но мотивацията да се създаде оскъдност, съчетана с вродените краткосрочни печалби, идващи като последствие от регулираните от оскъдността цени, премахва идеята, че това позволява стратегическо запазване. Най-вероятно няма да изчерпим нефта в сегашната пазарна система. По-скоро цената му ще стане толкова висока, че никой да не може да си го позволи, докато тези корпорации, които притежават останалото количество нефт, ще направят огромни печалби заради оскъдността, независимо от дългосрочните усложнения, които това ще причини на обществото. С други думи, оставащите оскъдни ресурси, съществуващи на такива високи цени, че консумацията им се ограничава, е нещо, което не трябва да се бърка със запазването, което е функционално и стратегическо. Истинското запазване, което трябва да е стратегическо, може да дойде само от директно управление на дадения ресурс, отчитайки най-ефективните начини, по които този ресурс може да се използва в индустрията; а не от произволни, повърхностни ценови взаимоотношения, невключващи рационално разпределение.

Използване на политическата система като трибуна

От: Нийл Кърнан

Казвам се Нийл Кърнан. Някои от вас може да ме познават като VTV във форума. Водещ съм на интернет радиопредаване на име „V-RADIO“. Нека първо започна, като ви дам малко сведения за себе си и за това как станах член на Движението Цайтгайст.

Преди известно време, по време на кампанията на Рон Пол за президент, нещо ме извади от апатията ми. Това беше политик, който всъщност говореше истината. Темата на дискусията беше мотивацията за атаките от 11-ти септември. Един от опонентите му, Руди Джулиани (който беше кмет на Ню Йорк, когато трагедията се случи), беше направил изявлението, че атаките са били мотивирани от омразата към свободите, които имаме в САЩ. Без значение какво мислите, че е причинило или мотивирало атаките, всеки, който знае нещо за мнението за САЩ по света (и особено в Близкия изток), знае и че то няма нищо общо с нашите свободи. И конгресмен Пол от Тексас обясни това. Нашата външна политика е причината тези държави да не харесват Съединените щати. Тази политика включва бомбардиране и убийствени санкции за тези държави.

Добре си спомням деня, в който чух конгресмен Пол да говори за това. И причината това да е важно за мен беше, че никога през живота си не бях виждал политик да говори истината, без значение какви последствия би имало това за кариерата му. И той видя последствия! Пресата се опита да го изкара като поддръжник на теориите на конспирацията относно 9/11. Не беше в интерес на статуквото американският народ да погледне истински на това защо хората от други държави не харесват Съединените щати.

Присъединих се към „Революцията Рон Пол“ и към независимите медии, които стартираха в Интернет. Участвах, като се присъединих към интернет радиостанция на име „Радио Рон Пол“; и така започна кариерата ми на интернет журналист. След като гледах филма „В като Вендета“, бях вдъхновен от сцената, където героят В превзема телевизионното излъчване. В долния десен ъгъл беше направил малка „VTV“ иконка. Оттам идва и името на интернет персоната ми.

Научих много, докато участвах в кампанията. В крайна сметка стана ясно, че Рон Пол няма да участва от някоя малка партия, нито пък ще вземе номинацията на републиканската партия. Бях станал приятел със сенатор Майк Гравел, който някои от вас може да помнят като сприхавия старец с очила, поставил Хилари Клинтън на мястото ѝ преди корпоративните интереси да го премахнат от дебатите на демократите. Сенатор Гравел и аз решихме да се присъединим към Либертарианската партия и аз реших да му помогна за номинацията на тази партия. Бях делегат на конгреса и научих още повече за политиката и малките партии. Заради приносите си към дебатите от платформата на партията бях поканен от Либертарианската партия на Мичигън да се кандидатирам за Конгреса като либертарианец от Десети окръг на Мичигън.

Това, което научих, разбира се, е, че никой не се кандидатира от малка партия, очаквайки да спечели. Обаче ви канят по големите телевизии, радиа и вестници да говорите за идеите си, само защото сте кандидат. Един мой приятел от Социалистическата партия на име Браян Мур (който се кандидатира за президент) ми каза, че кандидатите от неговата партия никога не ги избират. Обаче заради присъствието им на сцената на изборите партията на демократите е била принудена да приеме някои от вижданията им или е щяла да изгуби гласове в тяхна полза. Това е още един положителен ефект, който имат малките партии.

При всички случаи, благодарение на кампанията на Рон Пол за изобличаване на Федералния резерв, един мой приятел-активист ми предложи филма Zeitgeist, тъй като в него Питър Джоузеф изобличава паричната измама на Федералния резерв. Друго могъщо нещо, което неговата кампания постигна, е, че сега въпросът с Федералния резерв и проблемите, които създава, доби голяма известност. Това никога нямаше да се случи, ако Рон Пол не се беше кандидатирал за президент, и повечето от нас все още нямаше да си имат и идея какво е Федералният резерв и какви дейности извършва. Високата ми оценка за информацията в първия филм ме накара да гледам и продължението Zeitgeist Addendum, когато излезе по-късно. С други думи, ако не беше участието ми в политиката, нямаше да има VTV и „V-RADIO“. И това ме навежда на мисълта как политиката може да е могъщ инструмент за разпространяването на решенията, предложени от Жак Фреско под формата на ресурсно базирана икономика. Точно в малката политика ще намерим хората, които са достатъчно загрижени за света, че да искат дори да чуят идеите ни. „Лесната плячка“, така да се каже, изобилства в организации като Зелената партия, Либертарианската партия и т.н. Това са хората, които ги е грижа. В мичигънския клон на Движението има няколко членове от Зелената партия и техният опит в активизма ни е от голяма полза.

Трябва да отхвърлим политическата система. В сегашния ѝ вид е глупаво да мислим, че ще се свърши каквото и да е – когато корпорациите имат свободата да купят която политическа позиция си пожелаят. Въпреки това много хора все още вярват, че решенията са там – както вярвах и аз, преди да гледам Zeitgeist Addendum. И нямаше никога дори и да чуя за филма, ако не беше някой от активистката общност на малката политика, който ми насочи вниманието.

Помните ли как Жак говореше за детството си по време на депресията, където всички тези мъже по импровизирани трибуни обяснявали различните си решения за проблемите на човечеството?

Сега трибуната е Интернет, радиото и телевизията. Има хора, които не се примиряват с нещата такива, каквито са, които търсят хора по трибуните да им дадат предложения за по-добра посока. Можем да излезем на трибуната като политически комитет, чиято единствена цел е да предложи неполитически решения.

Ето защо сформирах Комитета за ресурсно базирана икономика. Отидох при Жак и Роксан и ги помолих за разрешение да направя този комитет. Показах им платформата и те я одобриха.

Какво е комитет? Комитетът е група в рамките на политическа партия, която поддържа определени възгледи и понякога има програма за въпросната партия. Пример за това е Републиканският свободен комитет. Това всъщност е либертариански комитет в рамките на Републиканската партия. Целта му е да разпространи либертариански идеали в партията и да подкрепя нейни кандидати, които имат подобни идеали.

Това е платформата на Комитета за ресурсно базирана икономика:

Това е комитет, който се стреми да осведоми хората за предимствата на ресурсно базираната икономика... и да работи за реализирането ѝ. Дефиницията за такава икономика, по думите на Жак Фреско от Проекта „Венера“, е:

„Ресурсно базираната икономика е система, в която всички стоки и услуги са достъпни без употребата на пари, кредити, размяна или друга форма на дълг или слугуване. Всички ресурси стават общо наследство на всички обитатели, а не само на малцина. Предпоставката за тази система е, че Земята изобилства с ресурси; разпределянето на ресурси чрез парични методи е неудачно и непродуктивно за нашето оцеляване.

Съвременното общество има достъп до високоразвити технологии и може да осигури храна, дрехи, жилища и медицинска грижа; може да обнови образователната система и да осигури неограничено количество възобновима и незамърсяваща енергия. Предоставяйки ефективно проектирана икономика, всички ще могат да се радват на висок стандарт на живот с всичките удобства на едно високотехнологично общество.

Трябва да подчертаем, че този подход на световно ръководене няма нищо общо с настоящите цели на елита да управлява света чрез световно правителство и големи корпорации, подчинявайки мнозинството от хора. Визията ни за глобализация дава възможността на всеки човек на планетата да бъде найдоброто, което може, а не да живее в подчинение на корпоративна организация.

Нашите планове няма само да облагодетелстват хората, а ще осигурят и нужната информация, която ще им позволи да участват в областите, където са компетентни. Мярата за успех ще бъде осъществяването на индивидуалните цели, а не придобиването на богатство, имущество и власт.

Понастоящем разполагаме с достатъчно ресурси, за да осигурим много висок стандарт на живот за всички обитатели на Земята. Само когато населението надвиши капацитета на земята, възникват такива проблеми като алчност, престъпност и насилие. С преодоляването на оскъдността голяма част от престъпленията и дори затворите няма да са нужни вече.

В ресурсно базираната икономика ще бъде възможно да се използва технологията за преодоляване на оскъдните ресурси чрез прилагане на възобновими източници на енергия, компютъризиране и автоматизиране на производството и инвентара, проектиране на безопасни енергоефективни градове и напреднали транспортни системи, осигуряване на общо здравеопазване и по-актуално образование и най-вече – чрез създаване на нова система от стимули, съобразени с човека и околната среда.

Много хора вярват, че днес съществува прекалено много технология по света и че тя е основната причина за замърсяването на природата. Това не е така. Най-голямата ни тревога трябва да бъде злоупотребата с технологиите. В една похуманна цивилизация машините, вместо да изместват хората, ще съкращават работните часове, ще увеличат наличността от стоки и услуги и ще удължават почивките. Ако използваме новите технологии за повишаване на стандарта на живот на всички хора, внедряването на машини вече няма да се разглежда като заплаха.

Ресурсно базираната икономика ще впрегне всички усилия, за да разработи нови, чисти и възобновими източници на енергия: геотермална, контролиран ядрен синтез, слънчева, фотоволтаична, вятърна, вълнова, енергия от приливи и отливи и дори гориво от океана. Впоследствие можем да се сдобием с неограничена енергия, която да задвижва цивилизацията за хиляди години. Ресурсно базираната икономика трябва да се ангажира и с преустройството на градовете, транспортните системи и промишлените заводи, като ги направи енергоефективни, чисти и задоволяващи нуждите на всички хора.

Какво друго може да означава ресурсно базирана икономика? Когато се приложат разумно и ефективно, технологиите съхраняват енергия, намаляват загубите и осигуряват повече свободно време. Чрез автоматизиран инвентар в световен мащаб можем да поддържаме баланс между производство и разпределение. Ще има само богата и здравословна храна, а планираното остаряване ще бъде ненужно и безпредметно.

С надрастването на нуждата от професии, значими само в паричната система (юристи, банкери, застрахователни агенти, маркетингови и рекламни служители, продавачи, брокери и т.н.), много загуби ще бъдат отстранени. Също така ще се спести и значително количество енергия, като се премахне дублирането на конкурентни стоки като инструменти, прибори, тенджери, тигани и прахосмукачки. Изборът е хубаво нещо, но вместо стотици различни производители, заедно с всичките документи и персонал, нужни за производството на сходни продукти, само няколко от най-качествените ще бъдат необходими за нуждите на населението. Единственият ни недостиг е липсата на творческо мислене и интелигентност в самите нас и нашите лидери за разрешаване на тези проблеми. Най-ценният и неразгърнат ресурс днес е човешката изобретателност.

С премахването на дълга страхът от изгубването на работата ви вече няма да е заплаха. Тази увереност, заедно със знанието как да се отнасяме един към друг по един много по-пълноценен начин, биха могли значително да намалят душевния и физическия стрес и да ни позволят да изследваме и развием способностите си.

Ако мисълта за премахването на парите все още ви тревожи, помислете над това: Ако група хора със злато, диаманти и пари попаднат на остров, където няма никакви ресурси като храна, чист въздух и вода, тяхното богатство ще бъде безпредметно за оцеляването им. Само когато ресурсите са оскъдни, могат да се използват пари за разпределението им. Човек не може например да продаде въздуха, който дишаме, или изобилната вода от планинския поток. Въпреки че въздухът и водата са ценни, те не могат да се продадат, ако са изобилни.

Парите са важни в обществото, само когато определени свързани с оцеляването ресурси трябва да се разпределят и хората приемат парите като разменно средство за тези оскъдни ресурси. Парите са обществена конвенция; споразумение, ако щете. Те не са естествен ресурс, нито представят такъв. Те не са нужни за оцеляването ни, освен ако не сме били поставени в условия да ги приемем като такива“.

Ключови точки на комитета:

1. Възнамеряваме да предложим алтернативи на сегашните остарели решения, които просто не работят.

2. Ще се стремим да разкрием опасностите от паричната система, мотивирана от печалбата, и ще продължаваме да осведомяваме за различните ѝ порочности.

3. Ще се стремим да повишим осведомеността за технологиите, които могат да освободят човечеството от паричната система и печалбарския мотив.

4. Ще предложим диалог относно недостатъците на социализма, комунизма и капитализма и защо никоя от тези системи няма да разреши проблемите на човечеството. Ще предложим и изследванията на Проекта „Венера“ като данни за алтернатива на всяка от тези остарели неуспешни системи.

5. Не пропагандираме употребата на сила и принуда, а искаме да демонстрираме идеите си, за да бъде разбрано защо чувстваме, че това е най-добрата посока за човечеството.

Голяма част от тази платформа ще ви се стори позната. Това е, защото почти всичко е извадено директно от писанията на Жак Фреско, с негово разрешение.

Първата партия, към която отнесох комитета, е Бостънската чаена партия. Това не е чаената партия, която сте виждали по новините, включваща хора като Сара Пейлин. Тази партия е основана преди доста време от бивши членове на Либертарианската партия, които не харесвали неоконсервативната посока, по която някои членове на партията поели. Платформата е невероятно проста:

„Бостънската чаена партия се обявява за намаляване на числеността, правомощията и властта на правителството на всички нива и по всички въпроси и се противопоставя на увеличаване числеността, правомощията и властта на правителството на всички нива, поради каквато и да е причина“.

Предложих ресурсно базираната икономика като алтернативно средство за постигане на посочената платформа. Както можете да си представите, това предизвика доста спорове. Но привлякохме внимание. И съпротива. Имаше няколко причини, заради които реших да започна с тази партия.

1. Присъединяването не струва нищо и става лесно по Интернет. Посетете Bostontea.us и щракнете на „присъединяване“ в дясната част на сребристия панел в началото на страницата. След като се запишете, вече сте член. Толкова просто е.

2. Въпреки че членовете им бяха предимно либертарианци, подкрепящи свободния пазар, никъде в платформата им не се споменаваше за свободен пазар. Просто се казва, че партията желае да намали числеността и правомощията на правителството. Поради тази причина нашият комитет е напълно в синхрон с техните идеали.

3. Вече бях член на Националната комисия от времената ми на либертариански член. Бях помолен да се присъединя след провеждането на Либертарианския национален конгрес през 2008 г.

На последния конгрес, който се проведе по Интернет – където се случват всички други събития на партията, издигнахме трима кандидати за Националния комитет на партията. Членовете на национален комитет на политическа партия гласуват по въпроси като промени в платформата, местните закони, резолюции в подкрепа на или за осъждане действията на политици и корпорации и за одобряване на политически кандидати. Тримата кандидати бяхме Матю Уагнър (ръководител на клона на Движението Цайтгайст в Охайо), Риън Амету (също член) и аз.

Съпротивата срещу нашия комитет се изрази в опити за измама с гласовете. Член на име Джим Дейвидсън си създаде повече от едно членство, за да гласува срещу мен и няколко члена на Движението. Беше разкрит, а гласовете му отменени. Тогава Дъглас Гейкинг, по това време председател на партията, направи спорен ход. Той реши да призове за неписаното правило да не се разрешава членство в партията по време на конгрес. Той отмени гласовете на новите членове, които бяха дошли от Движението Цайтгайст. Това доведе до неуспеха на всичките ни трима кандидати. Преди това да се случи обаче, имахме много повече гласове от който и да е кандидат. Беше очевидно, че победата ни беше в кърпа вързана.

Заради тези действия повечето членове на Националния комитет на Бостънската чаена партия са либертарианци. И само и само за да не допуснат някой от нашия комитет да заеме място, те просто отказват да проведат избори за мястото, което беше свободно в края на конгреса. За щастие Томас Нап, един от основателите на партията, започна петиция за отменянето на това решение. Той вече има петимата членове, които са нужни за подкрепа на петицията, и въпросът ще се представи за гласуване на настоящите членове.

Ако искате да помогнете, всичко, което трябва да направите, е да посетите BostonTea.us и да се присъедините към партията. Трябва да сте гражданин на Съединените щати, за да се присъедините. И с няколко щраквания на мишката можем да променим нещата.

Имайки това предвид, възнамерявам да продължа да използвам политическата система като трибуна. И на всички във или извън Съединените щати предлагам да направят същото. Когато започнете, опитайте се да намерите политически партии, които имат логическа последователност в платформата си, съвместима с ресурсно базираната икономика. Въплъщения на Зелената партия могат да се открият в много страни. Някои социалистически партии също ще бъдат отворени за посланието ни. Обмислете да се кандидатирате за местни длъжности, единствено с намерението да повишите осведомеността за ресурсно базираната икономика. Знаем, че политиката не е решението. Но тя е начин да предизвикаме истински отговори в съзнанието на хората по света.

Новини от световната обиколка на Проекта „Венера“

От: Джоел Холт, представител на Проекта „Венера“

В момента на писането на този материал Жак и Роксан са на срещата в Гърция от световната си обиколка, като до момента са били в Колумбия, Австралия, Япония, Индия и Словения. Всички събития бяха изключително успешни. Скорошната лекция в Атина беше представена пред препълнена зала. Жак изказа мнението си, че голяма част от студентите там са добре информирани, а също и че гръцката част от Движението е много добре организирана. Местни телевизии в Гърция излъчиха в най-гледаните си часове Zeitgeist и Zeitgeist Addendum! Също така, Жак и Роксан имаха организирана специална среща с деца, на която те рисуваха какво искат от бъдещето. Роксан сподели, че много учени, с които са се срещнали там, са заинтригувани и се интересуват от тази посока. Следващата спирка е Холандия. Там ще бъде проведена лекция, както и голяма изложба, състояща се от изобретенията и творбите на Жак, съставена от дизайнерския екип на Проекта „Венера“, оглавен от Андрю и Джулита в Лондон. Жак ще изнесе лекция и пред 600 изпълнителни директори на компании на десетата годишна среща на Земната Харта. Ще се опитваме да ви държим в течение относно актуалните събития чрез групата The Venus Project във Фейсбук и чрез канала ни thevenusprojectmedia в Ютуб. Благодарим на всички, работещи за осъществяването на това в реалност!

Писма

Питър,

Какво има предвид Движението Цайтгайст, когато говори за осигуряване на „изобилие“ за всички хора на планетата и когато става дума за нуждата от съхранение на изчерпаемите ресурси? Това не е ли противоречие? Ами ако искам жилище със сто стаи на собствения си остров?

Терминът „изобилие“ е само относителен, защото живеем на планета с ограничени ресурси. Жак Фреско често описва как можем да осигурим висок стандарт на живот за всички хора на света. Това, което той иска да каже, е, че ако използваме ресурсите си интелигентно и стратегически, ако ограничим всички загуби и така премахнем пазарната/паричната система, която е основана на запазването на оскъдността, можем да осигурим за всички хора чиста вода, питателна храна, висококачествени жилища, лична свобода и блага за лична наслада, а не само полза. Това е целта на глобалната ресурсно базирана икономика.

Проблемът е, че хората днес, и то предимно на Запад, са индоктринирани с ценности, които са крещящи, крайни и физически неустойчиви и затова са нелогични от гледна точка на общественото оцеляване и стабилност. Не всеки може да има къща със сто стаи върху имот от 20'000 декара. Това е нелогична и движена от желанието за статус ценност, защото не е съобразена с населението и ограничените ресурси и площ. В ресурсно базираната икономика ще се оформи средно ниво на консумация на ресурси на глава от населението, което, както Жак посочва, ще надвиши сегашния стандарт на живот на 99% от световното население и е много вероятно това фактически да премахне повечето престъпност. Изопачената ценност за екстремен „лукс“, като при филмовите звезди и богатия елит, ще бъде гледана с отвращение от гледна точка на бъдещите ценности, защото днешният еталон за крещящо богатство е неустойчив и прахоснически, откъдето и да го погледнете. Също така, един човек да иска „повече“ от другите е неустойчива ценност, пораждаща конфликти и служеща единствено на егоизма, създаден от културата на „оцеляване на най-приспособимия“ чрез конкурентната пазарната система. Движението Цайтгайст се стреми към премахване на тази система и следователно на съответстващите ѝ изкривени ценности, наложени и подсилвани от нея.

Човешките ценности могат да се поддържат, само ако са устойчиви и намаляват конфликтите с течение на времето. Не трябва да налагаме нашите ценности на естествения свят... трябва да ги извличаме от него. Ако ние като общество твърдим, че целим мир, баланс и добро цялостно обществено и лично здраве, трябва да сме готови да променим ценностите си не спрямо това, на което сме били традиционно научени, а чрез обективно разсъждаване, базирано на действителни физически показатели и дееспособност.

Питър Джоузеф

www.zeitgeistmediaproject.com

Цитат на месеца...

Най-големите и важни проблеми в живота са, в известен смисъл, нерешими... Те никога не могат да бъдат решени, а само надраснати.

Карл Юнг

Ако желаете да изпратите статия, пишете на: newsletter@thezeitgeistmovement.com

